

Pouť pražského semináře do Arsu v Roce kněží 2010

Několik málo okamžiků po půlnoci, na samém začátku postní doby, jsme Popeleční středu - den, který uvádí křesťany do období snahy o poctivé obrácení smýšlení a zaběhlých postojů - zahájili společným slavením eucharistie v seminární kapli. Poté jsme nasedli do aut a vydali se na cestu do Francie, přesněji do Arsu, významného poutního místa, kde žil a působil velký kněz Jan Maria Vianney.

Před námi byla dlouhá noční cesta napříč Německem až do střední Francie, do Burgundska. Brzy po překročení francouzských hranic nás uvítal ranní Štrasburk. Zde jsme se zastavili v gotické katedrále Notre-Dame k modlitbě ranních chval a poté zavítali na exkursi do budovy Evropského soudu pro lidská práva (zřízen roku 1959).

Prvním cílem naší pouti byl klášter trapistů Sept-Fons (Sedm pramenů). Zde nás uvítal bratr Jáchym, Čech, který má na starosti hosty přicházející do kláštera. V tomto tichém a krásném klášteře, kde svůj život modlitby sdílí na sedmdesát bratří, jsme v kostele prožili zpívané večerní chvály a po večeři také modlitbu kompletáře, při které byl celý kostel ponořený do tmy. Čilejší z nás si ráno přivstali, aby se mohli účastnit matutina v půl čtvrté. Po ranních mši svaté byla na programu beseda s bratrem Jáchymem. Od něho jsme se dozvěděli o životě a poslání trapistů. Po modlitbě "tercie" se s námi přišel rozloučit pan opat a popřál nám požehnaný průběh celé pouti. Vyrázili jsme opět o krok blíže našemu hlavnímu cíli.

Také proto, že naše seminární kaple je zasvěcena Nejsvětějšímu Srdci, měli jsme v plánu navštívit město Paray-le-Monial, kde se řádové sestře Markétě Marii Alacoque několikrát zjevil Ježíš a vybízel jí k úctě svého Nejsvětějšího srdce. V tomto městě se také nalézá duchovní centrum komunity Emanuel, které jsme měli možnost navštívit. Přijal nás otec Alfons, který se s námi rozdělil o svědectví svého života a také nás informoval o poslání komunity. Následovala prohlídka tří zdejších chrámů. Románská bazilika Sacré-Cœur, stojící u řeky skrývá velkou fresku sedícího Krista v klenbě nad presbytářem. Naším dalším zastavením byla kaple sv. Colombiera (zpovědník sv. Markéty) a kaple Zjevení, kde jsou uchovávány ostatky svěťice. Na závěr naší zastávky jsme měli v komunitní kapli pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Při další cestě jsme se zastavili na krátkou prohlídku města Cluny, známému díky zaniklému benediktinskému opatství, centru středověké reformy řeholního života – tzv. clunyská reforma. Odtud to bylo jen několik kilometrů do Taizé, kam jsme večer šťastně dorazili. Po ubytování byla naším prvním programem večerní modlitba s komunitou bratří a návštěvníky, kteří zde v týdenních turnusech prožívají zkušenost společné modlitby, zkušenost rozhovoru s Bohem. Velký kostel nesoucí jméno Chrám smíření, byl naplněn mladými lidmi z mnoha zemí, kterých se zde ten večer setkala okolo jednoho tisíce.

Páteční den byl vrcholem naší pouti. Po snídani jsme se vydali do Arsu, kde působil sv. Jan Maria Vianney mezi lety 1818 - 1859. Tento velký kněz rozhodně netoužil po slávě, jak ji chápeme dnes. Měl zcela jiné ambice, nesmírně toužil po Bohu, po jednotě s Ním. Svým životním svědectvím se stal pro početné zástupy hledajících jasným ukazatelem, který vede k jediné pravé radosti, neboť zřetelně odkazoval na Krista. Návštěvu Arsu jsme zahájili prohlídkou fary, která zůstala nezměněna a slouží jako muzeum, které zachycuje život J. M. Vianney. Nahlédli jsme také do jeho ložnice, kde měl na svou dobu velmi mnoho knih, ze kterých čerpal inspiraci pro svá kázání. Prachem a sazemi pokryté zdi kuchyně působily neutěšeným dojmem a celková nevybavenost kuchyně naznačovala Janovu skromnost. Nedaleko kostela jsme se pod širým nebem společně pomodlili křížovou cestu. Vyvrcholením naší pouti byla společná oslava eucharistie u světcova hrobu v kostele sv. Sixta. Tento chrám je pozoruhodný svou atmosférou pokoje a míru.

Poté jsme zamířili do Domu Prozřetelnosti, který byl založen právě J. M. Vianneyem. Přivítaly a pohostily nás sestry Misijní rodiny Donum Dei, které se o tento dům starají. Následovaly dvě přednášky otce spirituála a čas na meditaci i osobní modlitbu. Zamýšleli jsme nad službou a povoláním kněze z pohledu faráře arského. Jeho služba Bohu stála na čtyřech pilířích – zpovědnicí, oltáři, svatostánku a kazatelně. Dalším tématem pro osobní zamyšlení byla vlažnost nebo naopak horlivost ve službě Bohu a lidem. Během odpoledne byl další čas pro modlitbu i adoraci, která souběžně probíhala v Domě Prozřetelnosti i basilice. Zakončením dne byla modlitba okolo kříže, na památku Kristova utrpení, které jsme zúčastnili spolu s komunitou Taizé

Sobotní dopoledne jsme prožili v centru komunity Taizé. Tato obec je známá působením stejnojmenné ekumenické komunity, která se poctivě snaží ukazovat Krista věřícím i nevěřícím dnešní doby, zejména mladým. Po mši a modlitbě v komunitním kostele následoval biblický úvod vedený jedním z bratří. Byli jsme pozváni do společného domu bratří, kde jsme se v pokoji bratra Rogera (zakladatel komunity) setkali s jeho nástupcem, bratrem Aloisem. Setkání bylo velmi přátelské a dokonce při něm zaznělo několik českých slov, neboť kořeny rodiny bratra Aloise sahají až do Čech. Odpoledne pak někteří z nás zůstali v Taizé, kde je stále otevřený kostel pro osobní modlitbu, či velká meditační zahrada, sloužící jako místo klidu i odpočinku. Nedaleko samotného centra komunity, stojí původní kostel, rovněž přístupný k modlitbě. Druhá část naší výpravy se vydala na cestu do Lyonu. V tomto městě v mnoha ohledech podobném Praze (velikostí i uspořádáním) jsme navštívili baziliku Notre-Dame De Fourvière, (baziliku Pany Marie z Fouriere), tyčící se nad řekou Saon a katedrálu sv.

Jana, která je oproti očekávání situovaná skoro u řeky. Lyonem také prochází známá Svatojakubská poutní cesta do Santiaga de Compostela.

Večer jsme se sešli opět ke společné modlitbě se svíčkami na oslavu velikonočního tajemství. Všechny společné modlitby jsou v Taizé provázeny krásným zpěvem písní, které jsou známé daleko za hranicemi obce. Tyto hluboké písně čerpají svou inspiraci z Písma sv. a navazují neopakovatelnou atmosféru modlitby a jednoty celého společenství.

Ráno 1. neděle postní bylo pro nás všechny znamením, že je třeba připravit se na cestu zpět. Po mši svaté slavené ještě společně s komunitou bratří i návštěvníky Taizé jsme vyrazili. Cestou zpět jsme se zastavili v Dijonu, kde nemají pouze dobrou hořčici, nýbrž i velkolepou katedrálu Saint-Benigne. Zde se pod presbytářem nachází jedna z nejstarších křesťanských krypt v Evropě (ze 6. století) a na ní navazující rotunda z roku 1002. Na rozloučenou jsme zde společně zazpívali píseň Jezu Kriste, štědrý kněže, která se mezi úzkými sloupy rotundy vznášela s velebně a s lehkostí.

Další cesta ubíhala podle plánu. Praha se před našimi zraky objevila několik okamžiků před půlnocí. Chvilí poté jsme se sešli v naší seminární kapli Nejsvětějšího Srdce k děkonné modlitbě za celý průběh putování, za dar duchovního povzbuzení i za dar našeho společenství.

Jiří Zeman, bohoslovec pražské arcidiecéze